

1

Op het moment dat ik voor het eerst besepte dat ik weleens fictief zou kunnen zijn, bracht ik mijn weekdays door in een van overheidswege gefinancierde instelling aan de noordkant van Indianapolis die de White River High School heette, waar ik op een specifiek tijdstip – tussen 12:37 uur en 13:14 uur – mijn lunch at in opdracht van machten die zoveel groter waren dan ikzelf dat het onbegonnen werk was ze te omschrijven. Als mij een andere lunchtijd was toegewezen, of als de tafelgenoten die de medeauteurs waren van mijn lot die dag in september een ander gespreksonderwerp hadden gekozen, dan zou mij een ander einde hebben gewacht, of op z'n minst een ander midden. Maar ik kreeg door dat je leven een verhaal is dat over jou wordt verteld, en niet een dat jij vertelt.

Natuurlijk doe je alsof jij de auteur bent. Je moet wel. Als om 12:37 uur dat monotone gepiep van hogerhand klinkt denk

je: ik kies ervoor om nu te gaan lunchen. Maar in werkelijkheid beslist de bel. Je denkt dat je de schilder bent, maar je bent het doek.

In de kantine schreeuwden honderden stemmen door elkaar, zodat het gesprek niet meer dan geluid werd, het geruis van een rivier over de rotsen. En toen ik onder de tl-buizen ging zitten die hun agressieve kunstlicht uitspuwden, bedacht ik dat we onszelf allemaal de held van ons eigen heldendicht waanden, terwijl we in wezen identieke organismen waren die een uitgestrekte, vensterloze ruimte koloniseerden waar het naar schoonmaakmiddelen en varkensvet rook.

Ik zat een boterham met pindakaas en honing te eten en dronk er een Dr Pepper bij. Eerlijk gezegd vind ik het hele idee van op planten en dieren kauwen om ze daarna door mijn slokdarm te schuiven nogal onsmakelijk en daarom deed ik mijn best er niet aan te denken dat ik zat te eten, wat ook een vorm van eraan denken is.

Tegenover me zat Mychal Turner in een notitieboekje met geel papier te krabbelen. Onze lunchtafel had wel iets van zo'n stuk dat al eeuwen op Broadway wordt opgevoerd: de cast veranderde in de loop der jaren, maar de rollen bleven dezelfde. Mychal was De Artistiekeling. Hij praatte met Daisy Ramirez, die al sinds de basisschool de rol van mijn Beste en Onverschrokkenste Vriendin speelde, maar ik kon hun gesprek niet volgen, daarvoor maakte de rest te veel kabaal.

Wat was mijn rol in dit stuk? De Sidekick. Ik was Daisy's Vriendin, of Mevrouw Holmes' Dochter. Ik was iemands iets.

Ik voelde dat mijn maag die boterham begon te verwerken,

en zelfs boven al dat geroezemoes uit hóorde ik hem verteren, hóorde ik alle bacteriën op het pindakaasslijm kauwen – de leerlingen binnen in me die in mijn inwendige kantine zaten te eten. Ik voelde een hevige rilling van afkeer.

‘Ben jij niet met hem op kamp geweest?’ vroeg Daisy aan mij.

‘Met wie?’

‘Davis Pickett,’ zei ze.

‘Ja,’ zei ik. ‘Hoezo?’

‘Luister je niet?’ vroeg Daisy. *Jawel hoor, dacht ik, naar de kakofonie van mijn spijsverteringskanaal.* Natuurlijk wist ik al heel lang dat ik onderdak bood aan een gigantische verzameling parasitaire organismen, maar daar werd ik liever niet aan herinnerd. Mensen zijn ongeveer vijftig procent bacteriologisch, wat wil zeggen dat zo’n beetje de helft van de cellen waaruit je bestaat helemaal niet van jou is. In mijn persoonlijke bioom leven iets van duizend keer zoveel microben als er mensen op aarde zijn, en vaak lijkt het alsof ik ze in en op me vóél leven en voortplanten en sterven. Ik veegde mijn zweethanden af aan mijn spijkerbroek en probeerde mijn ademhaling onder controle te houden. Oké, ik heb angstproblemen, maar het is toch zeker niet onredelijk om je zorgen te maken over het feit dat je een in huid verpakte bacteriële kolonie bent?

‘Zijn vader kon elk moment worden gearresteerd voor omkoping of zoiets,’ zei Mychal, ‘maar de nacht voor de inval is hij verdwenen. Er is een beloning van honderdduizend dollar uitgelooft voor wie hem vindt.’

‘En jij kent zijn zoon,’ zei Daisy.

‘Die kende ik vroeger.’

Ik keek toe terwijl Daisy met een vork haar rechthoekige pizza en sperziebonen uit de kantinekeuken te lijf ging. Ze keek steeds even naar mij, en dan sperde ze haar ogen open alsof ze wilde zeggen: nou? Ik kon zien dat ze wilde dat ik haar ergens naar vroeg, maar ik had geen idee waarnaar, want mijn buik wilde zich maar niet koest houden, zodat ik kopje-onder ging in de angst dat ik op de een of andere manier een parasitaire infectie had opgelopen.

Ik hoorde met één oor dat Mychal Daisy over zijn nieuwe kunstproject vertelde, waarvoor hij met behulp van Photoshop het gemiddelde fabriceerde van de gezichten van honderd mensen die Mychal heetten, en dat gemiddelde gezicht werd dan een nieuwe Mychal, Mychal nummer honderd-en-een, wat een interessant idee was, en ik wilde echt graag luisteren, maar het was zo’n kabaal in de kantine en ik bleef er maar over piekeren of er iets mis was met het bacteriologische machtsevenwicht binnen in me.

Overmatig maaggerommel is een ongewoon maar niet ongekend symptoom van infectie met de bacterie *Clostridium difficile*, wat fataal kan zijn. Ik pakte mijn telefoon en zocht op ‘menselijk microbioom’ om Wikipedia’s introductie over de biljoenen micro-organismen die ik op dat moment in me had nog eens te lezen. Ik klikte door naar het artikel over *C. diff* en scrolde naar het gedeelte waarin stond dat de meeste *C. diff*-infecties in ziekenhuizen voorkomen. Ik scrolde verder omlaag naar een lijst symptomen, waarvan ik er niet één had, afgezien van overmatig maaggerommel, al wist ik van eerdere keren zoeken dat ze in de Cleveland Clinic één patiënt hadden gehad die aan *C. diff* was

overleden nadat hij met alleen buikpijn en koorts in het ziekenhuis was opgenomen. Ik hield mezelf voor dat ik geen koorts had, waarop mijn zelf antwoordde: *je hebt nóg geen koorts*.

In de kantine, waar een steeds kleiner partje van mijn bewustzijn zich nog altijd bevond, zei Daisy tegen Mychal dat zijn gemiddeldeproject niet zou moeten gaan over mensen die Mychal heetten maar over mensen die in de gevangenis hadden gezeten en later onschuldig waren gebleken. ‘Dat is ook makkelijker,’ zei ze, ‘want die worden bij hun arrestatie allemaal vanuit dezelfde hoek op de foto gezet, en dan gaat het niet alleen om namen maar om ras en klasse en massale opsluiting,’ en Mychal zei iets van ‘Je bent geniaal, Daisy,’ waarop zij zei: ‘Je klinkt verbaasd,’ en intussen zat ik te denken: als de helft van de cellen in je niet jij is, komt dan niet dat hele idee van ‘ik’ als persoonlijk voornaamwoord enkelvoud op losse schroeven te staan, en zeker dat van ‘ik’ als de auteur van mijn lot, en ik viel een heel stuk in dat eindeloze wormgat, tot het me helemaal uit de kantine van de White River High School naar een niet-zintuiglijke plek bracht waar alleen echt gestoorde mensen mogen komen.

Al sinds ik klein was druk ik mijn rechterduimnagel in het topje van mijn middelvinger, zodat ik nu een raar litteken op mijn vingertop heb. Omdat ik na al die jaren voor ik het in de gaten heb een sneetje in de huid maak, plak ik er een pleister op om infectie te voorkomen. Maar soms word ik bang dat er al een infectie zit, en dan moet ik die eruit krijgen, wat alleen maar gaat door het wondje weer open te maken en er zoveel mogelijk bloed uit te knijpen. Zodra ik eraan denk de huid open te splijten kan ik het letterlijk niet meer níet doen. Sorry voor

die dubbele ontkenning, maar het is echt een situatie voor een dubbele ontkenning, een dilemma waaruit alleen te ontsnappen valt door de ontkenning te ontkennen. Maar goed, dat verlangen mijn duimnagel in mijn vingertop te voelen groeide dus, en ik wist dat verzet min of meer zinloos was, en daarom trok ik onder de kantine tafel de pleister van mijn vinger en drukte mijn duimnagel in het litteken tot ik het voelde openbarsten.

‘Holmesy,’ zei Daisy. Ik keek haar aan. ‘De lunchpauze is zowat voorbij en je hebt nog niet eens iets over mijn haar gezegd.’ Ze schudde het los, dat haar, met highlights zo rood dat het bijna paars was. Oké. Ze had haar haar geverfd.

Ik zwom vanuit de diepte omhoog en zei: ‘Gedurfd.’

‘Ja, hè? Het zegt: dames en heren en ook mensen die niet in een van die categorieën willen worden ondergebracht, Daisy Ramirez breekt nooit haar beloften, maar je hart breekt ze wel.’ Daisy’s zelfverklaarde levensmotto luidde: ‘Breek harten, geen beloften.’ Ze dreigde voortdurend dat ze dat als ze achtien was op haar enkel zou laten tatoeëren. Nu keerde ze terug naar Mychal, en ik naar mijn gedachten. Als er al iets aan mijn maaggerommel was veranderd, dan klonk het nu harder. Ik was bang dat ik zou moeten overgeven. Voor iemand die zo’n uitgesproken weerzin tegen lichaamsvloeistoffen koestert kots ik best vaak.

‘Alles oké, Holmesy?’ vroeg Daisy. Ik knikte. Soms vroeg ik me af waarom ze me aardig vond, of me in elk geval verdroeg. Waarom iemand dat deed. Zelfs ik vond mezelf irritant.

Ik voelde het zweet op mijn voorhoofd komen, en als ik eenmaal begin te zweten is het einde zoek. Dan zweet ik urenlang,

en niet alleen op mijn gezicht of onder mijn oksels. Mijn nek zweet. Mijn borsten zweten. Mijn kuiten zweten. Misschien had ik koorts.

Onder de tafel stopte ik de oude pleister in mijn zak, haalde er zonder te kijken een nieuwe uit, pakte die uit en keek toen even omlaag om hem om mijn vinger te plakken. En al die tijd ademde ik in door mijn neus en uit door mijn mond, zoals me door dokter Karen Singh was geadviseerd, ik ademde uit in een tempo 'waarvan een kaars zou flakkeren maar niet doven. Stel je die kaars voor, Aza, die flakkert van jouw adem maar blijft branden, altijd blijft branden.' Dus dat probeerde ik, maar mijn gedachten draaiden evengoed in een steeds nauwere spiraal. Ik hoorde dokter Singh zeggen dat ik mijn telefoon niet moest pakken, dat ik niet telkens weer diezelfde vragen moest opzoeken, maar ik pakte hem toch en las opnieuw het Wikipedia-artikel 'Het menselijk microbioom'.

Wat het met zo'n spiraal is: er komt nooit echt een eind aan. Hij wordt alleen steeds nauwer, tot in het oneindige.

Ik sloot het ziplockzakje met het laatste stuk boterham erin, stond op en mikte het in een overvolle afvalbak. Achter me hoorde ik een stem. 'Hoe ongerust moet ik zijn dat je de hele dag nog niet meer dan twee woorden achter elkaar hebt gezegd?'

'Gedachtespiraal,' mompelde ik.

Daisy kende me vanaf mijn zesde, lang genoeg om het te snappen. 'Dacht ik al. Rottig, man. Laten we wat leuks doen vanmiddag.'

Een meisje dat Molly heette liep op ons af en zei lachend:

‘Eh, Daisy, dat je het even weet, maar die zuurstokverf in je haar maakt vlekken op je shirt.’ Daisy keek naar haar schou-
ders en ja hoor, haar gestreepte topje was hier en daar paarsig.
Even kromp ze in elkaar, maar toen rechtte ze haar rug. ‘Ja,
dat hoort bij die look, Molly. Gevlekte shirts zijn het in Parijs
op het moment helemaal.’ Toen keerde ze Molly de rug toe en
zei: ‘Oké, we gaan straks naar jouw huis, *Star Wars: Rebels* kij-
ken.’ Daisy was helemaal gek van *Star Wars*, en dan niet alleen
de films, maar ook de boeken, de tekenfilms en dat kinderpro-
gramma waarin ze allemaal van lego gemaakt zijn. Ze schreef
zelfs fanfictie over Chewbacca’s liefdesleven. ‘En zo krikken we
jouw stemming op tot je drie of vier woorden achter elkaar kunt
zeggen. Goed plan?’

‘Goed plan.’

‘En daarna mag je me naar mijn werk brengen. Sorry, maar
ik heb een lift nodig.’

‘Oké.’ Ik wilde nog meer zeggen, maar de gedachten bleven
maar komen, ongevraagd en ongewild. Als ik de auteur was
geweest was ik opgehouden aan mijn microbioom te denken.
Dan had ik Daisy verteld hoe goed ik haar idee voor Mychals
kunstproject vond, en dan had ik tegen haar gezegd dat ik me
Davis Pickett best herinnerde, dat ik me herinnerde dat ik elf
was en voortdurend met een vage angst rondliep. Dan had ik
haar verteld dat ik nog wist dat ik op kamp een keer naast Davis
op de rand van een steiger had gelegen, allebei met onze rug
op de ruwe houten planken terwijl onze benen omlaag bungel-
den, en dat we toen samen omhoogtuurden naar een wolkeloze
zomerlucht. Dan had ik haar verteld dat Davis en ik niet veel

zeiden, elkaar zelfs nauwelijks aankeken, maar dat gaf niet, want we keken samen naar dezelfde lucht, wat misschien nog wel intiemer is dan oogcontact. Iedereen kan je aankijken. Maar je komt haast nooit iemand tegen die dezelfde wereld ziet als jij.

